

Det er i hvert Fald ham, der vil have Dem lanceret, min Herre! Jeg veed det med Sikkerhed. Vi er jo ude efter Hjælpetropper.“

Mads Vestrup, hvem Mandens tølperagtige Optræden i det første Øjeblik havde ophidset, var nu bleven roligere. Han betragtede med Medynk det svulne Ansigt, der var fuldt af røde Drankerpletter paa Næse og Kinder mellem Overskægget og de tunge Øjne. Og han sagde til sig selv, at ogsaa dette stakkels vildfarne Menneske var en af dem, til hvem han skulde bringe Jesu Kristi Budskab om Fred og Frelse.

„De skrev til mig, at De var Bladets teologiske Medarbejder. Hvordan skal det forstaaes?“

„Jeg vikarierer for Dr. Svendsen. Han studerer i Tyskland for Tiden. Mit Fag er ellers Varieteerne og andre Forlystelser — A B D. Saa er De med, ikke sandt?“

„Men jeg kan jo ikke huske fejl. De underskrev Dem *cand. theol.*“

„Det er jeg sgu ogsaa, min kære Herre! Kandidat med *Laud* — om jeg maa be'! Havde det ikke været saa uheldigt, at Barnetroen røg i Lyset ved den megen Omgang med Bøgenes Bog, saa kunde A B D nu ha' siddet og haft det rart i en Præstegaard og dyrket sine hundredeogsyttten smaa menneskelige Svagheder med Kalot og Merskummer.“

„Saa har De aldrig tænkt paa at blive Præst?“

„Nu maa De ikke fornærme mig! Veed De, hvad min afdøde Kone sagde, dengang vi gik hen og giftede os paa det, man kalder uvisse Indtægter? Heller Madam